

A Fővárosi Ítéltábla a Makay Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. ... jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. április 29. napján kelt 35.G.44.519/2014/13. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000,- (Negyvenezer) Ft másodfokú jogtanácsosi munkadíjat.

Megállapítja, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett 1.819.600,- (Egymillió-nyolcszáz-tizenkilencezer-hatszáz) Ft illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2008. október 8. napján „Alap-megállapodás befektetési szolgáltatások és kiegészítő befektetési szolgáltatások nyújtására”, „Keretszerződés határidős ügyletekre”, „Keretszerződés Day-Trade ügyletre és befektetési hitelre”, valamint „Fedezeti és biztosítéki megállapodás” elnevezésű szerződéseket kötöttek. Mind a négy szerződés választottbírói kikötést tartalmazott, amelyben a felek megállapodtak, hogy a közöttük kialakult esetleges vitás kérdésekre - amennyiben ezeket egyeztetés útján nem sikerül rendezni - a Pénz- és Tőkepiaci Állandó Választottbírói hatáskörét kötik ki azzal, hogy a választottbírói saját szabályzata szerint jár el. Rögzítették mind a négy szerződésben, hogy e megállapodásukat a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény szerinti választottbírói szerződésnek is tekintik.

Az Alap-megállapodás II.3. pontjában a bizományosi szerződés fogalmát az Erste által elfogadott eseti megbízásként, míg a II.8. szerint az eseti megbízást az ügyfélnek, mint megbízónak az Erstehez, mint bizományoshoz eljuttatott valamely befektetési eszköz meghatározott mennyiségben és áron történő adásvételére, kölcsönére vonatkozó, az üzletszabályzatban megjelölt egyéb paramétereket is tartalmazó ajánlataként határozták meg. Az Alap-megállapodás II.23. pontja a számlakivonat fogalmát, tartalmát határozta meg. Az ügyfél részére készített számlaforgalmi kimutatás és egyenlegközlő tartalmazza a feltüntetett tárgyidőszakban a számlán történt pénz- és értékpapír jóváírásokat és terheléseket, valamint a tárgyidőszak végén ezen terhelések és jóváírások következtében a számla egyenlegét akként, hogy az tartalmazza a számlán végrehajtott műveletek beazonosításához szükséges adatokat. Az Alap-megállapodás XI.1. pontjában az Erste általános

polgári jogi szabályok szerinti felelősségét kötötték ki. A XI.2. pont értelmében az Erstét nem terheli felelősség az eseti megbízások, bizományosi szerződések, egyéb utasítások teljesíthetőségéért, illetve azok eredményességéért, az ügyfél üzleti döntéseinek, a pénz és tőkepiaci folyamatok és hatások eredményéért. Ennek megfelelően az Erste az ügyfél veszteségében, kárában való osztozás, az ügyfél kárának akár részben történő megtérítésére nem kötelezhető, kivéve, ha az Erste jogellenesen neki felróhatóan okoz kárt, az Erste cselekménye, valamint a kár között közvetlen és nyilvánvaló ok-okozati összefüggés áll fenn, és az Erste nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A kártérítés mértéke azonban ebben az esetben sem haladhatja meg az ügyleten mutatkozó tényleges veszteség összegét azzal, hogy az ügyfél és az Erste közötti kármegosztásnál minden esetben figyelembe kell venni az ügyfél és az Erste felróhatóságának az arányát is. Az Erste kizárta a felelősségét az elmaradt haszonért és a kártérítés tényleges vagyoni veszteségen felüli többi összetevőjéért, amit az ügyfél az Alap-megállapodás aláírásával tudomásul vett és elfogadott. Az Alap-megállapodás XI.4. pontja a telefonon, faxon és e-mailen keresztül adott utasítások körében azt rögzítette, hogy az ügyfél tisztában van az ilyen módon kezdeményezett, vagy megkötött bizományosi szerződések, saját számlás ügylet kockázatával, e jogcselekményeit, jognyilatkozatait e kockázatok ismeretében teszi meg. Ennek megfelelően telefonon, faxon, e-mailen keresztül adott eseti megbízásból, utasításból eredő kárért - beleértve az ügyfél személyében való félreértést is - az Erste felelősséget nem vállalt.

A felperes az alperes részére telefonon adott eseti megbízásokat. Az Erste a felperes által adott megbízások alapján az általa elvégzett megbízásokról számlakivonatot, illetve „lezárt pozíciók” és „határidős kötések” elnevezésű kimutatásokat készített. A befizetési pénztárbizonylatok szerint a felperes összesen 60.020.000 forint összegű befizetést teljesített az alperes részére, míg a kifizetési pénztárbizonylatok szerint az alperes 33.620.000 forint összegű kifizetést teljesített a felperes részére.

A felperes kereseti kérelmében az alperest 22.745.000 forint és 2010. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § szerinti késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Keresetében előadta, hogy a felek között bizományosi jogviszony jött létre. Az alperes olyan ügyleteket kötött, amelyre a felperes soha nem adott megbízást, így ebből 22.745.000 forint összegű kára keletkezett. A kárának összezszerűségét a befizetett és kifizetett összegek különbözeteként jelölte meg, amelyből a fenti összeget érvényesítette a Ptk. 484. §-a és a 486. § (3) bekezdése alapján.

Alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a felek közötti választottbíróági szerződésre tekintettel, másodlagosan a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a felperes több alkalommal telefonon és az alperes ún. Netbróker rendszerében interneten adott megbízásokat az alperesnek, melyet a megbízásoknak megfelelően teljesített. Ezek igazolására a számlakivonatokat csatolta. Állította, hogy a „határidős ügyletek” és „lezárt pozíció” elnevezésű kimutatásokban foglalt valamennyi tételre megbízást kapott a felperestől, ezeket az ügyleteket a megbízásnak megfelelően megvalósította, amely ügyletekből a kimutatásban szereplő összegek származtak. Vitatta a kereset jogalapját és arra hivatkozott, hogy a felperes nem bizonyította a kárát, az alperes jogellenes magatartását és a kettő közötti ok-okozati összefüggést. Nem jelölte meg, hogy mely ügyleteket, milyen jogalapon vitatja, és nem jelölte meg, hogy a hangfelvételek közül a felperes mely ügyletekre nem adott megbízást.

Az elsőfokú bíróság a 2015. április 29. napján kelt 35.G.44.519/2014/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 810.896 forint perköltséget, egyidejűleg megállapította, hogy a felperes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.295.500 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

A határozata indokolásában elsőként az alperes per megszüntetésére irányuló kérelmét vizsgálta. Rögzítette, hogy nem volt vitatott, hogy a perbeli bizományi szerződés az alap-megállapodás és az ahhoz kapcsolódó keretszerződések fogyasztói szerződések, ezért a 3/2013. PJE határozatban foglaltakra figyelemmel vizsgálnia kellett, hogy a kikötést a felek egyedileg megtárgyalták-e. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között választottbírói szerződés jött létre és a kikötést a felek egyedileg megtárgyalták, azonban az alperes felhívás ellenére bizonyítási indítványt és bizonyítékot e körben nem terjesztett elő. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felek közötti választottbírói szerződés egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, azaz általános szerződésnek minősül, amely a 3/2013. PJE határozata alapján tisztességtelen, érvénytelen.

Erre tekintettel a felperes kereseti kérelmét érdemben vizsgálta. A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 513. § (1) és (2), valamint a Ptk. 484. § és 486. § (3) bekezdéseit ismertette. Rögzítette, hogy a felperes kártérítés címén terjesztette elő kérelmét, ezért a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy mi a felperes kára, mi az az alperesi jogellenes magatartás, amellyel ok-okozati összefüggésben az alperes a megjelölt összegben kárt okozott a felperesnek, ezért felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy pontosan mely ügyletekre adott eseti megbízásokat az alperes részére és mely ügyletek vonatkozásában járt el az alperes megbízás nélküli ügyvivőként és okozott ezzel összefüggésben a felperesnek kárt. Emellett a felperest terhelte a kárösszegezésének a bizonyítása is. A felperes kárának összegezését a befizetései és az alperes kifizetései közötti különbség egy részében jelölte meg arra hivatkozással, hogy olyan ügyletek kötésével vesztette el ezt az összeget, amire ő soha nem adott megbízást az alperes részére. Indítványára az alperes csatolta azt a CD-t, amely a felperes által telefonon adott megbízások hangfelvételét tartalmazza. Felperest ennek alapján hívta fel a bíróság arra, hogy jelölje meg, melyek azok az ügyletek, amelyekre megbízást adott, ezt vesse össze a számlakivonattal, illetve a „lezárt pozíciókkal” és „határidős ügyletekkel” és ennek alapján mely ügyletek vonatkozásában járt el az alperes megbízás nélküli ügyvivőként és okozott kárt a felperesnek a keresetben megjelölt összegben. A felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján öt terhelő bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, a bíróság ezért a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nem bizonyította és nem jelölte meg, hogy pontosan mi a kára, nem jelölte meg, hogy az mely ügyletekkel összefüggésben merült fel, mikor, milyen tartalommal kötött megbízási szerződést, illetve mely esetekben történt megbízás nélküli eljárás az alperes részéről. Az alperes ezzel szemben bizonyította, hogy az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította, csatolta a számlakivonatokat, illetve a „határidős ügyletek”, „lezárt pozíciók” elnevezésű kimutatásait, melyekben szereplő megbízásokat a részére a felperes megadta, ő ezeket teljesítette, az abban foglalt összegezés helytálló. A felperes keresetét ennek alapján bizonyítottság hiányában utasította el és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felmerült költségekről, köztük a felperes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetékről.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte a Pp. 157. §- alapján a 130. § d) pontban írt okból (ítélt dolog). Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereseti kérelme szerinti határozat meghozatalát kérte. Mindkét esetben az alperesnek az első- és másodfokú per költségeiben való marasztalásával.

A per megszüntetése körében az ítéletkorábbi, 14.Gpkf.43.356/2014/2. számú végzésére utalt vissza, álláspontja szerint nincs akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság a korábbi végzésétől eltérő döntést hozzon, mivel az elsőfokú bíróság permegszüntető végzését hatályon kívül helyező végzés nem minősül érdemi határozatnak, így a Pp. 227. § (2) bekezdése alkalmazható. Álláspontja szerint az ítéletkorábbi a hivatkozott végzésében téves indokolással helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság döntését. Figyelmen kívül hagyta a 2009. évi L. törvényt (továbbiakban: Fmhtv.) 13. és 14. §-ait és a 24. § (1) bekezdését, mely utóbbi szerint a jogi képviselővel eljáró félnek nem

elektronikusan előterjesztett ellentmondását érdemi vizsgálat nélkül kellett volna elutasítani. Figyelmén kívül hagyta továbbá azt, hogy az Fmhtv. a Pp.-hez képest speciális rendelkezés, így a lex specialis derogat legi generali jogelvből következően a Pp.-nek mint generális, általános szabálynak a hiánypótlásra vonatkozó rendelkezései alkalmazásának nem volt helye. Mivel az alperes 15 napon belül ellentmondással nem élt, az Fmhtv. 36. § (1) bekezdése értelmében a határidőben ellentmondással meg nem támadott fizetési meghagyásnak ugyanolyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek. Utalt a BDT. 2013/2903. számú döntésben kifejtettekre.

Az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálata körében arra hivatkozott, hogy az első fokon eljáró törvényszék a bizonyítékokat tévesen értelmezte, egyes nyilatkozatokat figyelmen kívül hagyott, ítéletének indokolásában ezekre nem tért ki. A kereset összecszerűségének bizonyítása körében előadta, hogy a be- és kifizetéseket igazoló pénztárbizonylatok másolatait csatolta, amely alapján alperes nem vitatta, hogy az azzal igazolt befizetések megtörténtek. Az alperes által becsatolt folyószámlakivonatok is ugyanezeket a befizetéseket igazolták, így a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján a bíróságnak valónak kellett volna elfogadnia azt a tényt, hogy 22.745.000 forinttal kevesebbet fizetett az alperes részére, mint amennyit befizetett. Nincs helye a kereset elutasításának azért, mert felperes az alperestől kevesebbet követel, mint amennyi egyébként járna. Álláspontja szerint a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperes és a felperes között egyedi megbízások létrejöttek-e és ha igen, azok milyen tartalommal. Nem volt vitás a felek között, hogy a megbízások szóban és nem írásban jöttek létre. E körben azt kellett vizsgálni, hogy a szóbeli szerződések létrejöttek-e, és ha igen, milyen tartalommal. Egyetlen bizonyíték az alperes által csatolt CD tartalma volt. A Pp. szabad bizonyítás elvén álló bizonyítási rendszere alapján a bíróság a CD-t bizonyítékként fogadta el. Az elsőfokú ítéletből és a további peranyagokból feltételezhető, hogy a törvényszék a CD-n szereplő hangfelvételt nem hallgatta meg, mivel ellenkező esetben arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy igaz a felperesnek azon állítása, amely szerint az alperes nyilatkozatai, a „határidős ügyletek” és „lezárt pozíciók” elnevezésű kimutatások nem azokat az ügyleteket tartalmazzák, amelyekre a megbízások szóltak. E körben a törvényszék alaptalanul állította, hogy a felperes mulasztotta el annak megjelölését, hogy mely ügyletekre nem adott megbízást az alperesnek. Hangsúlyozta, hogy a perben többször is konzekvensen, legutoljára a 2015. április 7-én kelt előkészítő iratában állította, hogy az alperesnek egyetlen olyan ügyletre sem adott megbízást, amely a 2014. december 2-án kelt előkészítő iratához F/1. és F/2. alatt csatolt, alperesek által készített listákban szerepel, ezért logikailag kizárt ehhez képest, hogy bármi olyat megjelöljön, amire megbízást adott. Az elsőfokú bíróság tévesen építette arra az ítéletét, hogy az alperes fent említett kimutatásait okirati bizonyítékként értékelte, mivel az kizárólag az alperes nyilatkozatának, saját kimutatásának volt tekinthető, okiratnak nem. Utalt arra, hogy a 2015. február 25-én kelt beadványában kétségbe vonta, hogy az alperes egyáltalán bármilyen értékpapírt vásárolt részére a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény 138. §-a alapján. Erre az elsőfokú eljárásban hivatkozott, továbbá arra is, hogy az alperes által csatolt értékszámle kivonatokat számlaműveletet nem tartalmaznak. Ezzel kapcsolatban alperesnek bizonyítási indítványa nem volt. A törvényszéknek ezért az indokolásban ki kellett volna fejtenie, hogy amennyiben igazoltnak látja, hogy a hangfelvételeken szereplő megbízások és az alperesi kimutatások egybevágnak, úgy mi alapján állapítható meg, hogy ezek a Tpt. 138. §-a szerint felperes részére ténylegesen megvásárlásra kerültek. Utalt arra is, hogy beadványában kifejtette, hogy a hangfelvétel tartalma szerint az alperes a 2007. évi CXXXVIII. törvény (Bszt.) 2008 októberében hatályos 40. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt tájékoztatási kötelezettségét megszegte és e törvény 46. § (1) bekezdésével ellentétesen járt el. E jogellenes magatartása önmagában megalapozza a kártérítési felelősségét. Hivatkozott továbbá a Ptk. 513. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 476. §-ra, amely szerint alperesnek kötelessége lett volna figyelmeztetni arra, hogy az általa adott megbízás kockázatos, annak teljesítését részére nem javasolja. Amennyiben az elsőfokú törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a CD-n hallható megbízásai és az alperes kimutatásainak összevetése alapján megállapítható, hogy az alperes által állított ügyletekre

vonatkozóan a felperesi és alperesi egybehangzó akaratnyilvánítással szerződés jött létre, úgy meg kellett volna indokolnia, hogy a fenti hivatkozásai miatt nem foghatnak helyt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel.

A másodfokú bíróság a felperes elsődleges fellebbezési kérelmére tekintettel - amely szerint a per megszüntetését kérte, mivel álláspontja szerint a dr. ... közjegyző által .../I/31472/2012/2. számon kibocsátott fizetési meghagyás 2012. november 27. napján jogerőre emelkedett, így a felperes keresete jogerősen elbírálásra került -, a tényállását az alábbiakkal egészíti ki:

A felperes, mint jogosult kérelme alapján dr. ... Rozália közjegyző 2012. október 30. napján .../I/31472/2012/2. számon fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel szemben 22.745.000.- forint és járulékal erejéig.

Az alperes a 2012. november 10. napján átvett fizetési meghagyással szemben 2012. november 19. napján papír alapon terjesztette elő ellentmondását.

A közjegyző ezért az Fmhtv. 1.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95.§ (2) bekezdésére tekintettel hiánypótlásra, az ellentmondás elektronikus úton való előterjesztésére hívta fel.

Az alperes 2012. december 3. napján elektronikus úton előterjesztett beadványában az eljárás megszüntetését kérte a perbeli szerződések egyes pontjaiban található választottbírói kikötésre tekintettel.

A közjegyző a 2012. december 4. napján kelt 13. sorszámú határozatában az eljárás perré alakulását állapította meg. A felperes által benyújtott kereseti kérelem tárgyalását követően a 29.G.41.192/2013. szám alatt folyamatban lévő eljárásban a bíróság a 10. sorszámú végzésével a pert megszüntette és megállapította, hogy az alperes ellentmondása elkésett, így a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás 2012. november 27-én jogerőre emelkedett.

Az alperes fellebbezése folytán indult 14.Gpkf.43.356/2014. számú másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 2. sorszámú, 2014. október hó 14 napján kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, valamint megállapította a felek másodfokú perköltségét.

A per további tárgyalása folytán került sor a jelen másodfokú eljárásban fellebbezéssel támadott határozat meghozatalára.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben kifejtettek alapján nem látott lehetőséget a per Pp. 251.§ (1) bekezdése szerinti megszüntetésére.

A felperes jogi álláspontját arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság permegszüntető végzését hatályon kívül helyező másodfokú határozat nem minősül érdemi végzésnek amiatt sem, hogy ellene a Pp. 270.§ (2) bekezdése szerint felülvizsgálatnak nincs helye, így arra a Pp. 227.§ (2) bekezdésében foglalt szabály alkalmazható.

A Pp. 227.§ (1) bekezdése szerint, amennyiben a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a saját határozatához abban a perben, amelyben azt hozta, kötve van, mégpedig a határozat kihirdetésétől kezdve, ha pedig az kihirdetve nem volt, annak közlésétől kezdve.

A (2) bekezdés értelmében a pervezetésre vonatkozó, valamint az egyoldalú kérelmet elutasító végzéshez a bíróság nincs kötve. Olyan végzést azonban, amely határidőhöz kötött perbeli cselekményt utasít el, a bíróság csak annak jogerőre emelkedése előtt (228.§) változtathatja meg.

A (3) bekezdés szerint a bíróság a pénzbírságot megállapító végzést fontos okból megváltoztathatja.

A Pp. 227.§ (1) bekezdésének fenti rendelkezése a határozathoz fűződő egyszerű kötőerőt szabályozza, amit a bírósági eljárás komolysága és a peres felek biztonsága indokol.

A határozathoz kötöttség a határozatot hozó bíróságra vonatkozik és azt jelenti, hogy a bíróság a perben hozott határozatától nem térhet el, azt hatályon kívül nem helyezheti, nem módosítja.

Az egyszerű kötőerő az ítéletekkel és a végzésekkel kapcsolatban egyaránt érvényesül, sőt vonatkozik egyéb határozatokra is, ami a határozat közlésével vagy kihirdetésével áll be. Bizonyos esetekben végzések esetén nem érvényesül az egyszerű kötőerő, például az igazolásnál (Pp. 109. § (4) bekezdés), a kijavításnál, kiegészítésnél (Pp. 224. §, 226. §), továbbá a bíróság nincs kötve a pervezetésre vonatkozó és az egyoldalú kérelmet elutasító végzéshez. Megváltoztathatja a határidőhöz kötött perbeli cselekményeket elutasító és a pénzbírságot kiszabó végzést.

Pervezető végzéseknek jellemzően az olyan végzések minősülnek, amelyet a bíróság az eljárás során a per célszerű menetének biztosítása, az eljárási szabályok teljesítése érdekében hoz, ilyennek minősül pl. a tárgyalás kitűzésére, az elkülönítésre, egyesítésre vonatkozó végzések. Ide tartoznak a bizonyítás elrendelésére, a tárgyalás elhalasztására, a bizonyítási teherre történő kioktatásra vonatkozó végzések.

A Fővárosi Ítéltábla 14.Gpkf.43.356/2014/2. számú végzése az elsőfokú bíróság permegszüntető, azaz az ügy érdemében hozott elsőfokú határozatát helyezte hatályon kívül, ami nyilvánvalóan nem minősül egyoldalú kérelmet elutasító végzésnek, továbbá valamely határidőhöz kötött perbeli cselekmény elutasítására vagy pénzbírságra vonatkozó határozatnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a végzés pervezető végzésnek sem minősül. Az elsőfokú bíróságnak a per érdemében hozott permegszüntető határozatát bírálta felül, és abban a jogkérdésben foglalt állást, hogy a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás jogerőre emelkedett-e az alperes elkésett ellentmondása folytán. Annak ellenére, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében ellene felülvizsgálatnak nem volt helye és a törvény értelmében nincs is helye felülvizsgálatnak, a végzéshez a másodfokú bíróság a Pp. 227. § (1) bekezdése értelmében maga is kötve van, tekintettel arra is, hogy az a felekkel közlésre került.

A másodfokú bíróság azért sem osztotta a felperes e körben kifejtett jogi álláspontját, mert ebben az esetben az elsőfokú bíróság - tekintettel arra, hogy a hatályon kívül helyező végzéssel az elsőfokú végzéshez fűződő egyszerű kötőerő megszűnt - akár a korábbival azonos határozatot is hozhatott volna azonos indokolással, ami nyilvánvalóan nem elfogadható álláspont.

Ezért a másodfokú bíróság a felperes másodlagos fellebbezési kérelmében foglaltakat érdemben vizsgálta.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg a tényállást és megalapozott döntéssel, az eljárási szabályok helyes alkalmazásával utasította el megfelelően indokolt ítéletével a felperes keresetét arra hivatkozással, hogy a felperes a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének a felhívás ellenére nem tett eleget.

A felperes keresetében az alperessel 2008. október 8-án létrejött négy szerződés alperes általi megszegésére tekintettel a Ptk. 318.§ (1) bekezdése és 339.§-a alapján kártérítés jogcímén érvényesítette igényét. Arra hivatkozott, hogy a felek közötti keretszerződések alapján a felperes egyedi megbízásai hiányában végzett különböző befektetési ügyleteket, ezért mint megbízás nélküli ügyvivő köteles a felperes az ezzel okozati összefüggésben keletkezett felperesi veszteséget megfizetni.

A felperes kártérítési igényére figyelemmel az elsőfokú bíróság a 2015. március 13-án tartott tárgyaláson a Pp. 3.§ (3) bekezdésére figyelemmel helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és a perben bizonyítandó tényekről, valamint annak jogkövetkezményeiről. E szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy mely ügyletekre adott megbízást az alperes részére, és mely ügyletek esetén járt el az alperes megbízás nélküli ügyvivőként, amely eljárásával okozati összefüggésben a felperes által megjelölt összegű kárt okozta. Ehhez képest az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a felperes által adott megbízásokat teljesítette, az értékpapír számláján a megbízásokat jóváírta és az adott helyzetben elvárható magatartást tanúsította.

Erre figyelemmel helytálló volt a Pp. 141.§ (2) és (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményekre való figyelmeztetés melletti felhívása, amelyben a felperest arra hívta fel, hogy 30 napon belül táblázatos formában dolgozza ki, hogy milyen ügyletekre adott megbízást az alperesnek és mikor, feltüntetve az ügyletek számát, dátumát. Ezeket a perben csatolt okiratokkal beazonosítható módon vesse össze, megjelölve, hogy mely ügyletekre nem adott megbízást és az ezekre vonatkozó további bizonyítékait terjessze elő, kereseti kérelme összegszerűsége tekintetében tételes számítással alátámasztva pontosítsa, hogy az miből áll, tőke és járulékokra lebontva.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A kereseti kérelmet a félnek a perben érvényesített joga és az annak alapjául szolgáló tényállás határozza meg.

A felperes kötelezettsége volt a Pp. 121.§ (1) bekezdésének megfelelően már a keresetlevélben előterjeszteni a tényállást és tényállításait, az azokat alátámasztó bizonyítékait, valamint megjelölni, hogy mely jogát érvényesíti, és ennek alapján előterjeszteni a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmét.

A perbeli esetben a felek egyező, egyik fél által sem vitatott előadása szerint, amelyet a Pp. 163.§ (2) bekezdése alapján való tényként lehet elfogadni, az alap- és a kapcsolódó szerződésekre tekintettel a felperes szóban adott eseti megbízásokat az alperesnek különböző befektetési szolgáltatások teljesítésére. Okirat erre vonatkozóan nem áll rendelkezésre, az alperes nyilatkozata szerint a felperes által adott megbízásoknak megfelelő teljesítéseket a felperes 2014. december 5-én érkezett beadványának „lezárt pozíciók” (F1) és „határidős kötések” (F2) megnevezésű kimutatásai, okiratai igazolják. A felperes indítványa folytán csatolásra került az alperes által rögzített, a felperes által adott ügyletekre vonatkozó hangfelvétel. A Pp. 121. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte az a kötelezettség, hogy ezek ismeretében és összevetésükkel olyan pontos tényeloadást tegyen, hogy az egyes ügyletekre is lebontva az alperes érdemi védekezést tudjon előterjeszteni, és amelyek alapján a bíróság érdemben tudja vizsgálni a keresetben előadottakat. Neki kellett kidolgoznia az alperes által rendelkezésére bocsátott hangfelvételek alapján, hogy állítása szerint milyen ügyletekre adott megbízást, ehhez képest az alperes - az általa kiállított és rendelkezésére bocsátott „lezárt pozíciók” és „határidős kötések” szerint - mit teljesített, és melyik ügyletre nem volt megbízása a felperestől, amely tekintetében az alperes megbízás nélküli ügyvivőként járt el.

Nem elegendő - figyelemmel a rendelkezésre álló hanganyagra - annak kijelentése, hogy a felperes a csatolt okiratokban feltüntetett egyetlen esetben sem adott megbízást az alperesnek. Csak a felperes kereseti tényeloadásának fentiek szerinti pontosítása esetén lehetett volna ügyletenként vizsgálni azt, hogy adott-e megbízást a felperes, az mire terjedt ki, azt az alperes a megkötött szerződéseknek megfelelően teljesítette-e. Valóban a felperes által adott megbízást teljesítette-e, hogyan, mikor és milyen eredménnyel, és az előírt tájékoztatási kötelezettségének mennyiben tett eleget. Ennek

alapján kellett volna a felperesnek azt is kidolgoznia, hogy az alperes szerződésszegő jogellenes magatartása folytán pontosan mely ügyletek miatt, milyen összegű kár érte.

A felperes ezen kötelezettségének teljesítése hiányában, pontos kereseti tényállás nélkül a szükséges bizonyítás nem folytatható le, a hiányos kérelem alapján az alperes kártérítési felelőssége bizonyítottság hiányában nem állapítható meg, így a felperes bizonyítási kötelezettségének elmulasztása miatt a kereset elutasításának volt helye.

A Fővárosi Ítéltábla utal a Kúria Pfv.V.20.721/2015/5. számú határozatában kifejtettekre, amelyben a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bíróság a fél által meghatározott ténybeli előadást illetően tartozik a bizonyítást lefolytatni. Ha a felperes által hiányosan előadott ténybeli alap miatt a kereseti kérelem helytállósága nem állapítható meg, annak egyetlen eredménye lehet, a kereset elutasítása.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira tekintettel - a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és Pp. 75. § (2) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint mérlegeléssel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban álló jogtanácsosi munkadíj megfizetésére, melynek mérlegeléskor figyelembe vette, hogy a jogi képviselő írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 1.819.600.- forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. év április hó 14. napján

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő